

"Cinnabar One" - roman av Jan Erik Bergfjord. De første kapitlene.

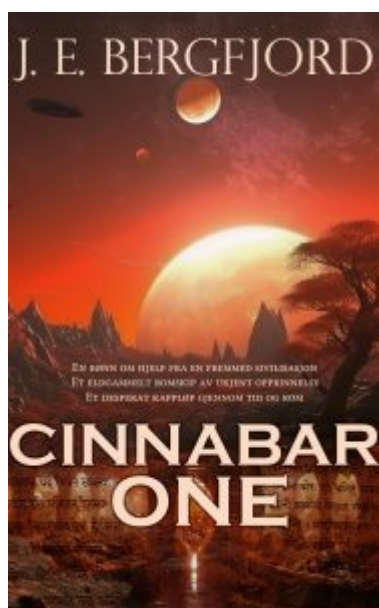
Cato Pellegrini

Jan Erik Bergfjord

Jan Erik Bergfjord, f. 1970, har skrevet sin debutroman 'Cinnabar One'. Han har ingen tidligere utgivelser bak seg, men sier selv at han mesteparten av sitt voksne liv har hatt denne historien, og mange flere, med seg. Jan Erik Bergfjord er gutten som ønsket seg skrivemaskin til bursdagen sin da han fylte 10 år, men ikke fikk det. Han er gutten som forbløffet norsklærerne på skolen med sine skrivekvaliteter, men som likevel ikke tok motet til seg og begynte å skrive før han passerte 50 år.

Forfatteren omtaler sin debutroman Cinnabar One slik:

«Handlingen starter i vårt ytre solsystem for omkring 725 000 år siden. Kapteinen på et fremmed dimensjonsfartøy på flukt bestemmer seg for å søke dekning på en planet i nærheten. Valget faller på Mars, og skipet finner et midlertidig skjulested i en grotte ved foten av en

sovende vulkan.

Tidlig i 2040-årene sender et privat energiselskap roboter til Mars for å utrede muligheten for utvinning av mineraler. De finner ikke bare et gigantisk havarert romskip, men også tilstrekkelig organisk materiale til å utforme en komplett DNA-profil fra den eller de som var om bord.

Parallelt med at forskere starter undersøkelser av vraket, utføres et hemmelig eksperiment på jorden. I et avansert laboratorium tilknyttet en forlatt del av forskningssenteret CERN, fødes en jente med 45% utenomjordisk DNA og en rekke spesielle egenskaper. Eksperimentet ledes av en hemmelig gren i European Space Exploration Foundation, og er en del av et langsiktig prosjekt mot å forstå den fremmede teknologien i skipet på Mars. Jenta får navnet Tordis Seven og blir, som voksen, bokens hovedperson i den jordiske delen av handlingen.

På planeten Aldanrey i Barnards Star-systemet, 6 lysår fra vår sol, lever Kalivenerne sine enkle, harmoniske liv i pakt med naturen og hverandre. Idyllen slår sprekker når det oppdages at en nært forestående kosmisk hendelse vil få katastrofale følger for livet på planeten. En liten gruppe Kalivener neker å sitte stille og vente på sivilisasjonens undergang. Ledet av to unge kunnskapsutviklere bestemmer de seg for å ta spektakulære metoder vil i bruk for å forhindre katastrofen. I en hverdag preget av kaos og død kjemper de en desperat kamp for å redde planeten mens tiden er i ferd med å renne ut. Etter hvert knyttes disse historiene sammen, og en redningsaksjon uten sidestykke i vår galakses historie settes i gang. En reise der enkeltindividets handlinger kan påvirke millioner av skjebner på tvers av tid og rom, og universelle fysiske lover tøytes til nye grenser.[...]

Med denne romanen ønsker forfatteren at leseren skal finne glede i å tenke nytt, utvide sitt syn på hva som er mulig, og samtidig stille spørsmål til våre etablerte vitenskapelige rammer. Han ønsker å skape mer bredde og dybde i sjangeren, og bidra til at flere får åpnet øynene for nye horisonter. Vi håper boken ikke bare begeistrer de som allerede leser og elsker science fiction, men at den også kan bli en inngangsport til sjangeren for de som enda ikke har funnet den, og dermed inspirere til mer leseglede og nytenkning blant publikum.

- Fra presentasjonen til Kaleri AS.

Romanen utkommer både som e-bok og i papirutgave, og kan bestilles hos de fleste bokhandlere.

Prolog

*725 850 år før vår tidsregning,
Neptuns øvre atmosfære.*

Han kan føle stemmen før han hører den.

«**Neroman ...**»

Motvillig lar han seg slepe ut av søvnen. For første gang på lenge har han drømt, og han lengter allerede tilbake til den. Livet var lyst og behagelig der, og han var ikke alene.

I grenselandet mellom drøm og virkelighet holder en varm følelse av tilhørighet fast i ham, og han klamrer seg til den. Klamrer seg til fornemmelsen av henne, den utydelige, som alltid er der når han drømmer.

På et øyeblikk blir fornemmelsen borte. Han vet han er våken og prøver å åpne øynene, men klarer det ikke. De har vært lukket for lenge. Sitringen i hånden forteller ham at Despina snart ville snakke igjen.

«**Kaptein Neroman ...**»

Stemmen er som en høy metallisk hvisking. Myk og levende, men samtidig ikke. Den kommer fra et sted inni ham, og etterlater et svakt ekko han opplever som bølger gjennom hodet. Despina serverer ordene skånsomt når han vekkes fra lang søvn. Nesten som om hun vet hvordan det føles å våkne.

Han hører et dempet klikk etterfulgt av et kort sus idet oksygenlangen kobles fra og lar ham trekke pusten på egen hånd. En ubehagelig befrielse. Han kjenner små elektriske støt over hele kroppen når sensorene i drakten aktiveres.

«**Kaptein Neroman Savy. Vitalitetssjekk viser at du er våken. Oppdatering følger. Vi driver i bane rundt en isplanet ytterst i Lahmu-systemet. Vi har vært her fire timer skipstid.**»

«Jeg drømte.»

«**Ja. Dette systemet har en ung sol. Det kan være en drømmegenerator her.**»

«Ble drømmen registrert?»

Han prøver å si ordene høyt når han snakker, men det blir bare en tørr hvesing fra halsen. Despina vet likevel hva han vil si. Hun gjør alltid det når han sitter i stolen.

«**Det er bekreftet.**»

«Hva skjedde?»

«**Vi ble tvunget til å gjøre et kvantehopp. Det skulle vært din avgjørelse, men det skjedde for raskt. Et ionisert kraftfelt oppsto rundt oss. Vi kunne ikke reise gjennom det, så jeg entret passasjemodus, fant en stabil bane og initierte hoppet. Jeg måtte legge deg i søvn.**»

«Hvor langt?»

«**42 ly-gen.* Tidsfaktor 0.4.**»

[* Ly-gen: Avstanden lyset forflytter seg i løpet av en dyrangalsk generasjon.]

Neroman Savy tar inn over seg informasjonen operativsystemet nettopp har servert ham. Hjernene føles nummen, og tankene går sakte. Han anstrenger seg for å skjule uroen som brer seg i ham, vel vitende om at Despina allerede har registrert den.

«Jeg kjenner ikke Lahmu-systemet. Hvorfor er vi her?»

«Jeg tok et valg, kaptein. Hoppet tok 59 % av våre tilgjengelige energiresurser. På en måne i dette systemet finnes en krystall vi kan høste. Vi trenger ny energi. Dette er den nærmeste i trygg sone.»

«Så hva venter vi på?»

«Det er mer, kaptein. Jeg trenger din vurdering av situasjonen.»

«Situasjonen?»

«Du får nå en forenklet versjon av hendelsene som ble registrert mens du sov. Informasjonen er indeksert og bør være enkel å bearbeide. Bruk Quinin-implantatet hvis du trenger support. Det vil bli stillhet inntil din analyse er klar.»

Det går noen sekunder før han forstår betydningen av det Despina har sagt. Uroen han føler er ikke ubegrunnet. Noe alvorlig må ha skjedd. Neroman løfter hodet og presser opp øynene. Størrelsen på rommet er ubestemmelig. Det beskjedne lyset gjør det vanskelig å se hvor gulvet stopper og veggene begynner. Foran ham former en heving i gulvet et avlangt bord, kontrollpanelet, der all kommunikasjon med skipet finner sted. Rundt bordet står to massive stoler i tillegg til hans egen.

Stolene ser ut til å være laget av samme materiale som bordet, gulvet og veggene. De er tomme, slik de alltid har vært. Flere korte kabler og rør henger ut av dem, som om de er klare til å kobles til besetningsmedlemmer som ikke lenger er her. Han ser for seg at skipets originale besetning har vært en gruppe på tre.

I den koksgrå bordflaten foran stolene er det nedfelt to former som ligner håndavtrykk. Han ser sine egne bleke hender hvile i dem mens tusenvis av små, tynne sølvtråder vokser ut fra bordet og inn i fingrene hans gjennom mikroskopiske porer under neglene.

Det kalles en compad. En enhet som ved hjelp av sølvtrådene forbinder nervesystemet hans med Despina, skipets bevisste operativsystem. Det ser ut som han har hendene nede i to små klaser av skinnende spindellev omhyllt av en svakt illuminerende grå tåke som blir tykkere jo lenger han er tilkoblet.

«Despina, koble meg fra og tilpass gravitasjonen. Jeg vil se isplaneten.»

Deler av veggen overfor ham blir transparent og et svakt lys siver inn i rommet. Han kjenner de ørsmå trådene trekke seg tilbake når Despina slipper ham. Neroman Savy reiser seg og tar noen ustø skritt rundt bordet. Gravitasjon er aktivert, og han kan bevege seg like naturlig som om han var hjemme på Dyrangal-5. Han strekker den 225 centimeter høye, kraftige kroppen og ruller med skuldrene mens han går mot vinduet. Despina holder ham i god fysisk form, også når han sover, men det føles godt å bevege seg igjen. Det hårløse hodet hans er stort og bredt, med høye kinnbein og avlange, grå øyne. Nesen og ørene er små og munnen smal. Han har ingen rynker eller skjeggvekst, bare stram, lys hud som skinner i det nye lyset. Han er iført en mørk, fargeløs drakt med kontakter og tilkoblinger som passer til de på stolen hans.

Han går nærmere den gjennomskjennende veggen. Utenfor åpenbarer det seg en vakker, spraglete planet. Den skinner svakt i lyse toner av blått, men også et virvar av tynne, lilla striper i alle retninger. Tre mørke, nesten usynlige ringer omkranser den og forsterker det visuelle inntrykket av at planeten ruller langsomt gjennom verdensrommet. Første nærkontakt med en ny planet gir alltid et mektig inntrykk. Alle er vakre på sin egen unike måte. Han fylles med ærefrykt og respekt.

«Hva er navnet ditt?» hvisker han. «Hvilke hemmeligheter skjuler du?»

Neroman betrakter den lenge før han går tilbake til stolen og legger hendene i compaden. Han er ennå full av ydmykhet når sitringen i fingrene tiltar i styrke. Informasjon fra Despinas superledere er på vei. Gjennom trådene som penetrerer ham, langs nervebanene i armene, og opp til hjernen.

All informasjon kommer til ham på et øyeblikk. Det er ikke ubehagelig, men noen ganger anstrengende. Hendelser og begivenheter dukker opp samtidig. Han må selv utforme en tidslinje som gir informasjonen mening ved hjelp av koder og uttrykk knyttet til hver enkelt blokk av informasjon. En slik sekvens av skipets logg kan bestå av tusenvis av blokker.

Å sortere store mengder minne kan bli for mye å prosessere for en utrent organisk hjerne. Hvis han mislykkes vil ikke informasjonen gi mening, og i verste fall risikerer han at den overskriver elementer fra hans egen hukommelse.

For å forebygge dette har Despina utstyrt ham med et implantat han bærer i høyre skulder. Implantatet katalogiserer informasjonen og gir den form og tidslinje før den når hjernen. Dette gjør budskapet lettere å bearbeide. Parallelt overføres Neromans egne minner til lagringsenheter i skipets indre skrog. På den måten er de tilgjengelige ved behov. Neroman Savy tviler på at det vil skje. På samme måte som han tviler på at han noen gang vil kunne forlate dette skipet.

Skipet er en del av ham, og han er en del av skipet. En skjebne han takket ja til for lenge siden, mot slutten av et annet liv.

Despina kom til ham på et kritisk tidspunkt. Døden nær av metanforgiftning ved inngangen til en gruvesjakt på en planet som ikke var hans, tok han farvel med sine kjære og kastet et siste blikk opp mot den gnistrende klare himmelen. Han var forberedt på å dø da skipet åpenbarte seg for ham. Som en diffus sky av energi materialiserte det seg foran ham og ønsket ham velkommen om bord. Og han hadde takket ja med hver celle i kroppen. Det må ha vært flere tusen år siden. Tid var ikke lenger et parameter han behøvde å ta hensyn til.

Første gang han koblet seg til Despina, fikk han tilgang til skipets historikk. Alt fra hvordan skipet ble skapt i de enorme kreftene på kanten av et sort hull, til hvordan krystallen det er bygget av manøvrerer gjennom universets usynlige nettverk av energi. Det ligger i skipets natur å oppgradere seg selv etter hvert som endringer i fysikkens lover gjør det mulig.

Informasjonen han får fra skipsminnet denne gangen er dramatisk. Kraftfeltet de flyktet fra kan ha vært ledet av en intelligens. Det er stor sannsynlighet for at hendelsen ikke har vært tilfeldig, og det kan ikke utelukkes at det var et bevisst angrep fra en fremmed kraft. Despina vet ikke hvem, eller hva, som står bak angrepet, eller hvor lenge det kan ha pågått.

Før de gjennomførte kvantehoppet registrerte hun derimot at kraftfeltet låste en spingsrefleks på Neroman Savys individuelle frekvens. Hans sjel, det som er igjen av hans personlighet, kan nå være et mål for en ukjent fiende.

Så lenge han lever og er ved bevissthet, vil hans og skipets eksistens være synlig og sporbart for de fremmede. Angrepet er ikke over.

«Hvordan kan noe spore en bevissthet gjennom tid og rom? Jeg trenger mer informasjon. Er min død det eneste som kan redde skipet?»

«Hver livsform har sin unike signaturfrekvens. I teorien er det som en hvilken som helst kommunikasjonsfrekvens. Det er din kanal til kjernen der alt liv oppstår og fornyes. Hvis det finnes et verktøy som fanger opp denne frekvensen, og måler hvor signalet kommer fra, er det sannsynlig at dette verktøyet er eller drives av en livsform på et annet plan. Din frekvens er lagret i veggene her. Du er en del av skipet, og vil alltid være det. Det er en uunngåelig følge av ditt virke.»

«Så la oss høste energi raskt og reise tilbake. Vi har våpen. Jeg kan bekjempe dem.»

«Åpen konflikt med en fiende vi ikke kjenner er aldri klokt. Vi vet ikke hva vi står overfor eller hvilke motiver de har. Vi blir i denne dimensjonen. Du må finne et passende skjulested til oss, og du vil måtte sove. Lenge. Skipet vil bli satt i dvalemodus. Det er mest energieffektivt. Når det ikke lenger kan detekteres søk etter din frekvens, vil jeg vekke deg. Krystallenergi vil bli høstet og vi vil fortsette som før. Av alle mulige responser du har vurdert, er dette den med størst sjanse til å kunne gjennomføres uten fatal konsekvens. Du trenger ikke dø for å beskytte oss. Du kan ikke. Din eksistens er ... viktig.»

«Kan vi reise tilbake når dette er over? Jeg vil se Dyrangal-5 igjen. Jeg savner ... noe.»

Han hvisket de siste ordene. Despina svarer ikke, og innerst inne er Neroman Savy glad for det.

«Vis meg de mest aktuelle objektene i dette systemet», fortsetter han.

Den gjennomsluktige veggen som viser isplaneten i stolt positur blir gradvis mørkere. Neroman ser stormer rase i atmosfæren mens enorme lysglimt og elektriske utladninger slåss om hans oppmerksomhet langt der nede. Synet er overveldende vakkert. Han kan nyte det i all evighet, men veggen blir svart. Et øyeblikk senere dukker det opp bilder av atten sfærer på den. Alle i forskjellige farger og størrelser.

«Det er tre steinplaneter og seksten måner i dette systemet som innfrir kriteriene for langvarig skjulested. Månen med krystallen er ikke blant dem. Den tilhører en gasskjempe i det ytre området på andre siden av systemet, 1,2 kaleri* fra vår posisjon. Vi må høste energi når dvalen er over. Samtlige måner befinner seg i ytre del av systemet, og er dermed mer utsatt for å bli truffet av andre objekter som blir fanget av stjernens gravitasjon. De tre steinplanetene er alle i systemets indre del, og derfor mer beskyttet.»

[*Kaleri: Kosmisk måleenhet for avstand. Dyrangalsk opprinnelse. 1 kaleri tilsvarer 4443 millioner kilometer.]

«Godt. Jeg skal velge et egnet skjulested på en av dem. Er det noe mer?»

«Ja, kaptein Neroman. Det er liv der. På to av dem.»

«På samme tid? Det er uvanlig. Er det samme livsform? En avansert sivilisasjon som har ekspandert til naboplaneten?»

«Det vet vi ikke ennå.»

«Legg oss i bane rundt den nærmeste. Gjennomfør en komplett skann av overflate, geologi samt trusselvurdering av livsformene. De bør ikke utgjøre en risiko for skipet. Det fleste steinplaneter har

grotter eller fjellformasjoner store nok til å skjule oss. Frem til vi kommer dit vil jeg analysere all tilgjengelig informasjon om angrepet. Neste gang må vi forsvare oss, ikke flykte. Og innen da må jeg ha funnet ut hva vi står overfor og hvordan vi bekjemper det.»

«**Ja, kaptein.**»

«Despina?»

«**Ja, kaptein?**»

«Vil jeg drømme igjen?»

1

Héloises død

Genève, 17.12.2052

Dr. Josef Korolev står ved inngangen til en hvit murbygning i utkanten av Genève. Det er mørkt og stille, og et lett desemberregn driver over det forlatte forskningscenteret. En fuktig dis tilslører det urbane landskapet som et dansende teppe.

Foran ham strekker det seg en lang, tom gate i begge retninger. Ørsmå regndråper leker i det gylne lyset under gatelyktene. Som små, vektløse øyne daler de langsomt mot bakken mens de stirrer på ham. Han innbiller seg at de vet hva han har gjort og har kommet for å dømme ham. Josef hutrer og rister den uhyggelige følelsen av seg.

Gaten er dekorert med livløse bygninger på begge sider. De fleste er hvite eller betongfargede med mange vinduer og et skrikende behov for vedlikehold. Ingen av dem er mer enn tre etasjer høye. De er alle like, men samtidig forskjellige. Som om de er bygget av samme mann, men for ulike formål. Noe som ikke er langt unna sannheten.

Mellom noen av bygningene skimtes en og annen øde parkeringsplass. De få bilene som står der er eldre modeller som ser ut til å ha vært forlatt i årevis. Gamle møbler, søppel og skrot er satt bort mellom dem. Sammen med et gjengrodd fortau bidrar de til å gi bydelen et preg av forfall.

Gaten har endret seg siden han først kom hit. Det pleide å vokse trær og busker her og bygningene pleide å ha farger, men i løpet av de siste tjue årene har alt forsvunnet.

Det meste av transport og kommunikasjon knyttet til CERN foregår nå i tunneller under bakken, noe som gjør det unødvendig å oppholde seg på gateplan.

Til tross for dette liker Josef å gå ut når anledningen en sjelden gang byr seg. Spesielt på kveldstid, slik som nå, når det lille som er igjen av aktivitet i området er stengt. Det er fredelig ute da, og minnene fra en enklere tid føles nærmere. Hvis han er heldig får han oppleve både regn og vind, og noen ganger får han sett månen.

Det er helt stille rundt ham i kveld. Regnet har gjort luften kald og ren. Innimellom de flau vindkastene kan han høre det dryppe fra et gateskilt festet til en lyktestolpe noen meter unna.

«Route A. Einstein» står det med hvite bokstaver på en blass, blå bakgrunn. Albert Einsteins gate. Mye banebrytende vitenskap har funnet sted i denne gaten etter hans død, men lite overgår det prosjektet Josef har arbeidet med her det siste året. Han er innforstått med at han aldri vil få

anerkjennelsen Einstein fikk. Det er medaljens bakside når man jobber med hemmelige prosjekter.

Langt borte innleder to hannkatter en territorial krangel med umiskjennelig tonefall. På en vanlig kveld ville dette vært dagens høydepunkt, men nå registrerer han det knapt. Regnet renner nedover det korte, sorte håret og blander seg med svette før det renner videre nedover og væter klærne innenfra. Han vet ikke hvor lenge han har stått der.

Den mørkebrune frakken er gjennomvåt og små elver renner ned på skoene. Det plager ham ikke.

I kontrast til dramaet han har opplevd tidligere denne kvelden, er de en velkommen emosjonell variasjon.

Josef er ingen storvokst mann. Med sine knappe 170 cm og anonyme fremtreden blir han sjelden lagt merke til i forsamlinger. De siste årene har han jobbet med et prosjekt som har krevd alt av ham, hver dag. Det har ikke vært rom for sosiale utskeielser, og han savner det heller ikke.

Ikke engang under legestudiet i Praha var han en utpreget festløve. Han traff sin første flamme allerede som tjueåring. De holdt sammen gjennom studiene og giftet seg kort tid etter. Et ekteskap som varte litt over et år. Han ble for kjedelig for henne.

Hun hadde vanskeligheter med å finne arbeid, og når hverdagen innhentet dem, ble hun rastløs og eventyrlysten. Hun forsvant med en farmasøyt fra St. Petersburg. Heldigvis fikk de aldri barn sammen.

Josef Korolev er den rolige, stillferdige som alltid holder seg i bakgrunnen. På avstand ser han slik ut i kveld også, men på innsiden føler han seg alt annet enn rolig.

Med skjelvende fingre henter han frem telefonen fra høyre sidelomme i frakken. Den er våt av regnvann som har samlet seg der i løpet at de siste minuttene.

Han åpner den og trykker på ikonet med teksten «SAT LINK 16 - LØKKEKRYPTERING».

Telefonen gir fra seg et kort, dempet pip og et grønt blink for å signalisere at beskjeden er mottatt. Et lite, grønt lys tennes der det står «encrypted linea» i displayet. To sekunder etter hører han en kjent stemme i øret.

«Ja?»

«Det er Josef», svarer han.

«Jeg vet det. Hvorfor ringer du så sent?»

«Jenta ble født klokken 19:37. Hun er stabil. Jevn puls. Puster på egen hånd. Marie er med henne nå. Alle prognoser ser bra ut.»

«Godt.»

«Det er henne, Mark. Jeg er ikke i tvil.»

«Har hun sjel? Fornemmer du noe?»

«...»

«Dr. Korolev, er du der?»

«Jeg er her. Ja, hun har sjel. Frekvensen hennes er høy og ulik alle simuleringer vi har jobbet med. Jeg har kommunisert med henne i flere uker allerede. Hun har en sterk bevissthet.»

«Det er fantastisk.» Mark hvisket nesten nå. «Ser hun ut som oss?»

«Absolutt. Det har hun alltid gjort. Med unntak av noen få minimale indre anatomiske avvik, men de har vi vært klar over lenge. Hun er ... perfekt.»

«Gratulerer, Josef! Du vil gå inn i historiebøkene for dette, men den virkelige jobben begynner nå, det vet du.»

«Ja. Takk. Jeg får hjelp, ikke sant? Dette er så vanvittig stort! Forstår du egentlig hva vi har gjort? Har det gått opp for deg?»

Noen sekunder stillhet.

«Jeg vet hva vi har gjort, ja, og du får hjelp hvis du trenger det. Vær ikke bekymret for det. Har du gitt henne navn?»

«Tordis. Hun heter Tordis. Tordis Seven.»

«Selvsagt. Vel, lykke til, dr. Korolev. Fokuser på jobben, og hold meg oppdatert.»

«Takk.»

Nye sekunder går.

«Mark?»

«Ja?»

«Hva skjer nå? Med henne?»

«Ta henne med hjem, din tosk! Vær en pappa. Elsk henne. Utdann henne. Gi henne det hun trenger og forbered henne for oppgaven hun har foran seg. Vi trenger henne på Mars så snart hun er klar, det vet du, og helst før tiden innhenter oss. Vi blir ikke yngre med årene, vet du.»

«Takk, men ...»

Telefonen blir stille og det grønne lyset slukker.

«Hvor mye skal jeg fortelle henne?» Han fullfører spørsmålet selv om han vet at ingen hører.

Josef går inn igjen i bygningen. Han må ha stått i regnet i over en halv time og er søkk våt. Like greit, tenker han, da vil ingen legge merke til dråpen som renner nedover kinnet. Det er nå det begynner.

«Bleier», mumler han lavt til seg selv. Hva faen, jeg må lære å skifte bleier! Sju år på legestudiet, inkludert to med spesialisering innen pediatri, og deretter seksten år i privat praksis, og likevel får jeg panikk ved tanken på bleieskift og morsmelkerstatning. Faen! Ta deg sammen, Josef. Hvor vanskelig kan det være?

Han går ned den lange korridoren som fører til laboratoriet han har disponert de siste tre årene. I denne tiden har han praktisk talt bodd her, men nå går det mot slutten. Han kan nesten ikke tro det.

Tordis' fødsel fører prosjektet over i en ny fase. En fase som ikke krever et av planetens mest avanserte laboratorium for eksperimentell medisinsk genetikk. I hvert fall ikke på samme måte som før.

Kan det egentlig kalles fødsel? tenker han. Det føles ikke som det riktige ordet. Jenta ble unnfanget i en skål under et mikroskop. Hun ble båret frem i livmoren til en purke som ble holdt kunstig i live i en beholder på veggen, frem til en datamaskin vurderte svangerskapet som fullendt.

Åtte måneder og tretten dager tok det. Det stakkars dyret var tilkoblet så mye datakraft, sensorer og AI-basert overvåkning at det i beste fall kunne kalles en hybrid. Halvt gris, halvt maskin.

Etter seks mislykkede befruktningsforsøk med varmeskap, ble det bestemt at det siste egget skulle få mulighet til å utvikle seg i levende vev fra dag én. Det hadde vært hans forslag.

Selv om prosessen, i teorien, skulle fungere i et varmeskap, slik «normal» kunstig befruktning foregår, var det noe som ikke stemte. Cellene delte seg ikke slik de skulle, og ingen forsto hvorfor.

De hadde valgt gris ganske enkelt fordi den tilfredsstilte kravene for temperaturløselighet, kjemisk verdi, størrelse og evne til å fungere gjennom ekstrem medisinsk og hormonell behandling. I tillegg var den lettere tilgjengelig og mindre grotesk enn både gorilla og menneske, som faktisk også ble vurdert.

Klart det var kontroversielt. Flere teknikere sluttet da de fikk høre hva de skulle jobbe med. Som om dyret ville hatt det bedre hos en kjøttprodusent på landsbygda. Nei, Héloïse led ikke, slik mange av hennes artsfrender i kjøttindustrien gjør. Hun sov da hun gjorde sin entré i laboratoriet, og hun ble lagt i koma før inngrepene begynte.

Josef var opprinnelig motstander av å gi den et navn. Det ville bli lettere å distansere seg fra at det faktisk var et levende vesen som hang der i verdens største og mest avanserte inkubator. De hadde alle blandete følelser for å bruke et intelligent dyr på denne måten, men det ble en vane, og fokuset endret seg da fosteret begynte å vokse.

For å best mulig kunne overvåke svangerskapet ble en del av huden på buken fjernet og erstattet med gjennomsiktig kunstskinn før det befruktete embryoet ble satt inn. Det ble som et vindu inn til en annen verden, der Tordis' utvikling kunne følges visuelt fra første dag. Hver bevegelse hun gjorde ble observert og registrert. Josef var selv til stede da hjertet hennes slo sitt første slag. Et uforglemmelig øyeblikk for historien.

Josef stopper ved en dør i enden av korridoren. Han slår en nisifret kode på et display og plasserer ansiktet tett inntil en biokjemisk irisskanner som raskt identifiserer ham og låser opp døren. Han stiger inn i et forværelse til laboratoriet. Døren lukker seg bak ham mens han henger av seg de våte klærne. Han går gjennom en smal, klaustrofobisk sluse med desinfiserende damp før han kommer til en garderobe der han kler på seg en lett, mørkeblå uniform av et tynt, sterilt stoff. Gjennom et vindu ser han inn i rommet innenfor. Laboratoriet. Det er så fullt av teknisk utstyr at det ser ut som en blanding av en operasjonssal og et romskip, slik de ble fremstilt i filmer fra årtusenskiftet. Midt i rommet står Marie, jordmoren, og ser inn i en kuvøse. Hun ble håndplukket og kjøpt fri fra sin stilling ved Hôpital universitaires de Genève, et av de eldste og største universitetssykehusene i Europa. Hun var dyr og vanskelig, men Mark ville ha de beste tilgjengelige til denne jobben, og det fikk han. Marie er femtiten, enke, og uten egne barn. Hun har overgått alle forventninger og blitt en viktigere brikke i dette prosjektet enn Josef hadde forestilt seg. Han fornemmer at hun ubevisst opplevde denne tiden som en mulighet til å være både mor og bestemor, og han er usikker på hvilke planer hun har videre, nå når jobben hun ble ansatt for å gjøre går mot slutten.

Han blir stående og se på dem en stund. Tordis sover, det er han sikker på. Han føler henne når hun er våken. Marie ser også sliten ut. Hun er iført samme uniform som ham, bare noen nummer mindre. Hun har naturlige grå striper i det skulderkorte, mørke håret og et ansikt fullt av kledelige smilerynker. I noen sekunder angrer han på at han aldri har fortalt henne hele sannheten om Tordis, men hun har heller ikke spurt.

Han antar at hun tror det er et rent medisinsk prosjekt, og at alt hemmeligholdet rundt det utelukkende har å gjøre med beskyttelse av teknologiske fremskritt og nye patenter. Det er det alle tror.

Josef åpner døren stille og går inn til dem. Han stiller seg inntil Marie og ser på spedbarnet som ligger i kuvøsen foran dem. En nydelig liten jente. Uskyldig i alt dette. Tilsynelatende lik alle nyfødte jenter, men samtidig så veldig annerledes. Hvor lang tid vil det ta før hun begynner å stille de vanskelige spørsmålene? Og når hun gjør det, vil han være forberedt? Vil han kunne gi henne det hun trenger?

De står og betrakter henne i stillhet, nesten som vanlige foreldre. Jenta uten fortid, men med en forhåndsbestemt, banebrytende fremtid.

Tordis' mor har aldri levd. Egget som ble brukt under befruktningen kom fra et pikebarn som døde under fødselen. Det var komplikasjoner. Hennes mor overlevde heller ikke. De hadde ventet på en slik hendelse. Det ble gjort for å sikre Tordis et utgangspunkt helt upåvirket av miljø, omgivelser og annen livsstilsforurensning en voksen kvinne ville vært utsatt for.

I all hemmelighet ble tolv egg tatt fra det døde barnets eggstokker like etter fødselen på Sisters of Mercy Hospital i Wien. Eggene ble deretter modnet i en spesiell hormoncocktail i tjueen måneder. Først da hadde de dannet de fire ekstra kromosomene som var nødvendig for å la seg befrukte av fars unike arvemateriale. Sju av eggene overlevde prosessen. Nå er hun her, og hun er hans ansvar. I hvert fall frem til ESEF* overtar.

[*ESEF: European Space Exploration Foundation.]

«Grisen er død», sier Marie stille. «Liv kommer og liv går.» Josef møter blikket hennes. Det måtte være over et halvt år siden sist hun omtalte Héloïse som «grisen». Det er kanskje lettere sånn.

«Det var uunngåelig.»

«Ja», svarer hun.

«Hvordan er planene dine nå, Marie?» spør han etter noen sekunders pause.

«Planer? Planer for hva?»

«Tja ... for de neste 15-20 årene», svarer han med et forsiktig smil.

«Hvem er det som spør?» kommer det når hun får tenkt seg litt om.

«Hva mener du?»

«Er det Josef, privatpersonen? Eller er det dr. Korolev, arbeidsgiveren?»

Han blir tørr i munnen og prøver å tenke seg om før han svarer.

«Begge ...»

Hun løfter hodet og de smilende, brune øynene møter hans.

«Jeg har to betingelser.»

«Og de er?» svarer han spent.

«Jeg vil vite alt om henne. Ingen hemmeligheter.»

«Og?»

«Og du inviterer meg på middag. Helaften på en dyr restaurant. Pent antrekk.» Hun smiler og snur seg mot ham. «Kan du akseptere det, Josef?»

«Det er en avtale.» Han svarer uten å tenke seg om. «Jeg skal prøve å få bestilt bord til oss på et fint sted til i morgen kveld. Skulle gjerne gjort det med det samme, men alt er stengt nå.» Han ser nervøst på klokken. Den er 00:23.

Hva har du gjort nå? tenker han til seg selv. Det hadde vært dr. Korolev, arbeidsgiveren, som spurte først. Han hadde ingen tanker om noe annet. Trodde han.

«Fint, da kan vi ta det andre først, da», sier Marie.

«Hva vil du vite?»

«Hvem er foreldrene hennes?»

Josef svarer ikke. Marie tar hendene hans i sine og ser ham inn i øynene.

«Ingen hemmeligheter», fortsetter hun, så lavt at han nesten ikke kan høre det.

«Begge er døde», svarer han. «Hennes mor døde på et sykehus i Wien for nesten tre år siden.»

«Og faren?»

Josef trekker pusten og snur seg bort. «Faren døde for lenge siden. Han kom fra verdensrommet.»

2 Krystallfjellene

*Planeten Aldanrey, Barnards Star systemet
5,82 lysår fra jorden*

Yttel Rotsang står i skyggen av det gigantiske treet som stiger majestetisk opp foran ham. De kjenner hverandre godt. Det er dette treet han foretrekker når han er på disse traktene. Det er hans favoritt.

Til tross for den evige skumringen, og det faktum at solen bare er en svakt lysende statist langt borte på den mørkerøde himmelen, er treet skygge tydelig og klar mot bakken. Det er Oblox, den største månen, som er det sterkest lysende himmellegemet i dette landet, og dermed også kilden til de lange skyggene.

Yttel står ved utkanten av Alamynskoggen og ser ut over den langstrakte sletten foran ham. Sporadiske trær og viltvoksende cokangabusker fyller det flate landskapet frem til foten av fjellkjeden i sør. Krystallfjellene, grensen mellom land og havet.

Bak ham vaier tusenvis av andre templumtrær langsomt og ubemerket i takt med den store månens reise over himmelen. Oblox er $\frac{3}{4}$ ferdig med denne syklusen. Om ikke lenge vil den gå ned i havet i vest og gi dem en magisk start på den kommende månenatten. Ingenting er vakrere enn en Oblox-nedgang, tenker han, spesielt ikke når de to andre månene er gunstig plassert i forhold til den.

En sval, nesten umerkelig vind stryker lett i knurrhårene hans og sender en sitrende, ren trekk gjennom snuten. Luft i bevegelse. Det er ikke vanlig her i lavlandet. Ubevisst skjerper han alle sanser. Ørene reiser seg og vrir seg i forskjellige retninger og pupillene utvider seg.

Yttel Rotsang er alene. Ingen andre kalivenere føles nære. Bare en flokk små vannfirfirsler jobber i noen busker like ved. Han føler deres bevegelser med tærne.

Det gamle templumtreet foran ham, og alle de andre trærne på Aldanrey, lener seg svakt i retning av den store månen. De følger dens vei over himmelen, strekker seg etter den, som om de prøver å nå den med de store bladene og sine øverste grener. Månens usynlige tiltrekningskraft er sterk. Den har alt liv på Aldanrey i sin hule hånd, for det er ikke bare trærne som lar seg påvirke av den store månens magi. Så snart Oblox treffer horisonten, vil den hormonelle syklusen endres hos de voksne hunnene. Når lyset endrer seg, vil kjønnskjerlene deres produsere feromoner som inviterer til lyst og forplantning. Inntil månen har gått ned i havet i vest, vil han, og andre hanner i riktig alder, være jaget vilt. Det høres kanskje mer dramatisk ut enn det er, men for hanner som ikke ønsker å formere seg er det ofte slik det oppleves. Ikke alle hanner vil klare å stå imot de mange forlokkende dunstene de vil bli utsatt for frem til Oblox har gått ned. Selv om det er langt i fra alle forplantningshandlinger som resulterer i kull, er risikoen alltid til stede når månen går ned.

For sin egen del anser han sjansen for liten denne gangen. Han har andre planer, og er fast bestemt på å avstå fra alle sosiale arenaer under den kommende månenedgangen. Han innser at han før eller senere vil falle for fristelsen når en amorøs hunn legger halen til side, men akkurat nå har han hverken lyst eller tid. Familieliv og stammetilhørighet interesserer ham ikke det minste. Det ville dessuten satt en stopper for stjerneskuing og månemekanikk i mange hundre Oblox-omløp*.

[*Oblox-omløp: Et døgn på Aldanrey. Tiden Oblox bruker på en runde rundt planeten tilsvarer 4,2 jorddøgn.]

Det er månemekanikk som er hans store talent og lidenskap. Han blir aldri lei av å gruble, beregne og undersøke hvordan alt henger sammen der oppe. Han håper Skogsrådet snart vil anerkjenne ham som kunnskapsutvikler i denne disiplinen og tildele ham en magistergrad. Kanskje allerede på deres kommende møte.

Yttel kaster et blick mot sør og ser Warinbur, den mellomste av de tre månene, stige opp over åskammene. Den er heller ingen småtass der den spinner over himmelhvelvingen, oransje og glødende. Det er nesten så den tynde pelsen reiser seg på buken hans, så vakkert er det.

Før Warinbur står midt på himmelen, vil den minste og nærmeste månen, Kabeliur, ha kommet opp i nordøst. Det er den minste og raskeste av månene. På dager med lite å gjøre kan man følge den lyse, fargeløse disken med blikket mens den løftes rundt planeten av sin trofaste kompanjong på himmelen.

Yttel har en teori om at Warinburs kjerne er magnetisk, og at den derfor er med på å holde Kabeliur i stabil bane. Hvis dette stemmer går den magnetiske kraften sannsynligvis begge veier, noe som

betyr at Kabeliur på sin side holder Warinbur på plass og forhindrer den i å forsvinne ut i stjerneverrommet.

Han er overbevist om at det er et tettere bånd mellom de to månene enn de fleste kalivenere er klar over. Dette er noe av det han vil forsøke å bevise når Skogsrådet ratifiserer hans virke som kunnskapsutvikler og han kan vie all sin tid til månemekanikk. Den tid, den lykke.

Nå er det andre ting å gjøre.

Det er når de to minste månens baner krysser hverandre før Oblox har gått ned at den virkelige magien begynner. Sangen i trærne forteller om et sjeldent og myteomspunnet fenomen som kan inntreffe da. Denne gangen har han tenkt å være til stede og se det med sine egne øyne, og senere gjøre det mulig å presentere fenomenet for nye generasjoner. All tilgjengelig informasjon er analysert og teoretisk bearbeidet, og Yttel er nå rimelig sikker i sin sak. På denne syklusen vil det skje.

Månens tiltrekningskraft, når de er plassert riktig i forhold til hverandre, vil få vannet i bekkene høyt oppe i Krystallfjellene til å renne oppover. Klarer han å få stadfestet og dokumentert det, vil han utvilsomt høste stor anseelse i Skogsrådet. Han må sørge for å komme seg til den tynne skogen i Krystallfjellene før fenomenet starter, men først trenger han å avsonde*.

[* Avsonding: Alle kalivenere over en viss alder er avhengige av å tilføres energi med jevne mellomrom. Dette gjøres ved å stå tett inntil en spesiell type trær og legge hodet mot barken. Da utløses forbindelser på det kjemiske og det emosjonelle plan, og energi utveksles mellom de to. Kaliveneren overfører minner, opplevelser og erfaringer til treet, som lagrer disse signalene i planetens bevissthet slik at informasjonen kan brukes av andre ved behov. Evolusjonen på Aldanrey har gjort det til at jo mer informasjon som deles fra et individ, desto mer energi gis tilbake. Avsonding er en handling som er kritisk viktig for kalivenere og planetens økologiske og emosjonelle balanse.]

Deretter vil han avlegge Ymber Savinn Templumnøtt et kort besøk. Hun har alltid så gode råd å komme med, og hennesnærvær fyller ham med en sprudlende energi han ikke får andre steder.

Langsamt går han mot templumtreet. Han vrir de spisse ørene til alle kanter og drar inn noen raske pust med snuten for å forsikre seg om at ingen farer truer. Det føles trygt, så han legger begge hender mot templumtreets brune og hvitstripede stamme, går helt inntil det, lukker øynene og presser pannen forsiktig mot den varme barken.

Den velkjente, behagelige følelsen lar ikke vente på seg. Lyset flommer gjennom hodet når kontakten opprettes, og varmen brer seg i kroppen som for å bekrefte at energien sirkulerer. Deretter blir alt til en flytende drøm, og han lar tåken med trærnes sang omslutte seg.

De første gangene hadde det vært skremmende. Å fornemme andres opplevelser uten å være forberedt er ikke helt risikofritt for unge kalivenere. De svakeste kan utvikle avsondingsvegring, en alvorlig mental lidelse som kan føre til vanvidd og i ekstreme tilfeller en altfor tidlig død. Du vet aldri hva du får når du legger pannen mot treet. Ingenting filtreres bort, og virkeligheten har ikke alltid vært like rosenrød som i denne lune tidsepoken.

Yttel har hørt om unge kalivenere i andre kretser som har gjenopplevd sine forfedres grusomme tragedier under sin første avsonding. Vel skal det gjøre oss klokere og bedre rustet for fremtiden, og vi skal lære av andres feil, men noen traumatiske minner kan skremme halepelsen av hvilken som helst pøse på vei inn i de voksnes rekke. I noen tilfeller virker det som om selve dødsøyeblikket, på en uforklarlig måte, også blir lagret i trærne og gjøres tilgjengelig for andre gjennom avsonding.

Noen har erindret både drukninger, fall fra høye fjell og blodige kataslissangrep. Slike erfaringer kan det være vanskelig å komme tilbake fra.

Yttel selv har vært heldig. Det er faktisk ikke ofte han husker noe som helst fra selve avsondingene. For ham har kunnskapen en tendens til å komme frem senere, når han plutselig behøver den. Han opplever av og til at han plutselig vet ting han ikke kan huske å ha lært eller gjort før, og kunnskapen kommer ofte akkurat når han trenger den.

Med ett er seansen over. Yttel er tilbake og det føles godt. Han husker ingenting fra selve avsondingen denne gangen heller, men kjenner på kroppen at den er fullført på en effektiv måte.

Bortsett fra en kraftig ereksjon, er alt som før. Den vil nok avta når jeg løper, tenker han og setter kursen mot Ymber Savinns stammeområde. Oblox er nesten fire femtedeler nee* nå, og han ønsker absolutt å være på vei bort fra Ymber Savinn i god tid før den går ned bak fjellene. Det blir et kort besøk. I øst er himmelen urolig. Kabeliur, den tredje månen, melder sin ankomst.

[* Månene har tre månefaser per syklus: 1-60° oppe = råmåne; 61-120° oppe = høymåne; 121°-nede = neemåne.]

Yttel følger skogkanten nordover. Det er ikke langt fra treet han avsondet på til stammeområdet. Han kan høre de unge herje i skogen før han ser hyttene. Fire små pelsklumper som bjeffer, klynker og piper mens de lekesloss i skyggene blant busker og røtter.

«Yttel!» roper den første som ser ham. De kommer løpende til, og han gir dem klemmer og kjærlige puff før han løper videre. De unge klarer ikke å holde følge og forsvinner inn igjen i buskene.

Den lille landsbyen til Templumnøtt-stammen består av tretten små, kuppelformede hytter. De er bygget av materialer fra døde trær, stein og tørket bark. En storfamilie på tjuefire kalivener lever tett på hverandre her. De trives godt sammen, og stemningen i stammen er fornøydlig. Yttel kan kjenne det når han løper inn på gårdsplassen. Energien i luften er god.

Ymber møter ham med et smil i inngangspartiet på hytten hun bor i sammen med to av de fire unge som lekte i skogen.

«Yttel Rotsang, jeg hilser deg», sier hun med myk stemme. Hun er glad for å se ham. Ørene er lagt lett bakover, og halen gjør noen ukontrollerte, små rykk. Øynene gnistrer som de alltid gjør.

«Ymber Savinn Templumnøtt, jeg hilser deg», svarer han. Knurrhårene hans fanger opp hennes kjemiske signatur kombinert med en utsondret feromoncocktail som sier «glad for å se deg, du er velkommen».

Han blir glad inni seg, og merker at han ikke klarer å skjule de samme tegnene som hun viser ham. Hun er virkelig et flott vesen. Pelsen er nesten helt rød. Rødere enn noen annen kalivener han kjenner. Den glir over i noen få lyse områder på brystet og øvre del av buken. Ørene er marginalt lengre og spissere enn andres. Kontrasten mellom de hvite områdene på innsiden og de røde, mørke langs kanten av dem er svært tiltalende. Øynene er ovale og mørke, med lyse pupiller som noen ganger får et blått skjær når de utvider seg. Tynn, kort pels strekker seg fra pannen nedover ansiktet til like over den mørke, fuktige snuten. Knurrhårene er lange og fyldige, og ser ut til å gyngje når hun beveger ansiktet. Det gir henne en fascinerende og harmonisk fremtreden. Hele hennes vesen skinner på en måte som krever både respekt og oppmerksomhet. Yttel er glad han ikke kommer til å være her når månen går ned. Han ville aldri klart å motstå hennes kroppslige invitasjon. Akkurat nå gjør han sitt beste for å ikke røpe hva han tenker med noen ubevisste kroppsbevegelser eller utsondringer. Om han klarer det, er uvisst. En kalivener kan aldri lyve eller

skjule noe. Man blir alltid avslørt av kroppsspråk eller duft.

Hun er kanskje noen tusen Oblox-omløp eldre enn ham, og mor til fem ungekull, inkludert Korrin Aanmis, som muligens er Yttels yngre halvsøster.

Ymber studerte healing i sin ungdom, og ble anerkjent av Skogsrådet. Hun har stor naturforståelse og er flink til å se helheten i ting. Det er gode egenskaper når man skal lege sykdom og andre ubehag. Eller når man skal gi råd og veiledning til unge eventyrlystne kalivenere som skal ut og markere seg som kunnskapsutviklere.

«Kom, bli med inn, så setter vi oss sammen», signaliserer hun og trekker til side forhenget som henger foran oppholdsrommet. Yttel følger like bak henne. Hun beveger seg majestetisk. Ryggen er smal øverst, men vider seg ut nedover mot halefestet og de brede hoftene. Beina er korte og kraftige, og dekket av tett, rød pels. Bak dem svanser en lodden hale lekent frem og tilbake. Den rekker nesten ned til bakken når den er upåvirket. Tynne, men muskuløse armer henger ned på hver side av kroppen og dingler i takt med skrittene hennes. Pelsen i nakken er tettere og lengre enn på resten av kroppen, noe som får skuldrene og overkroppen til å se kraftigere ut.

Før Yttel stiger inn i hytten, snur han seg og ser Kabeliur bryte frem over horisonten. Tiden er snart inne.

«Hvor er alle sammen?» spør han etter at de har satt seg.

«Jeg så bare fire unge i skogen da jeg kom.»

«De er ute på opplæring, heter det seg», svarer hun. «Baldem og Marem har tatt de unge med til åkeren. De skal lære å skille ut ubefruktede cokangafrø fra resten. Dessuten er to av dem gamle nok til å avsonde nå, og første gang skal det skje under nøye overvåkning. Ikke som da du var ung, Yttel. Du sprang til skogs og gjorde det på egen hånd, du.»

Ymber smiler og utsondrer en dunst som sier «gode minner, glede, kjærighet».

«Er Alfander en av dem?»

«Ja. Han har sin første avsonding nå. Vi er veldig spente på hans utvikling», svarer hun og stryker Yttel på brystet. Han ligger på rygg ved siden av henne og sanser alt han klarer.

«En annen ting», sier hun, «er at jeg ikke ønsker et nytt kull nå, derfor har jeg sendt bort hannene. Jeg kommer til å holde meg her alene under hele månedgangen. Jeg må også be deg om å forlate meg før lyset endrer seg.»

«Det er helt i orden», svarer Yttel. «Tro meg, jeg kommer til å være borte da. Har mye å gjøre og planer å gjennomføre. Jeg drar straks til den tynne skogen for studier i månemekanikk.» Han utsondrer en dunst som bekrefter hans oppriktighet og ambisjoner. Samtidig understreker han sin egen motvilje til forplantningsritualer denne månedgangen.

«Krystallfjellene?» spør hun. «Skal du løpe langs Den hvite sjøen da? Vær forsiktig, vannstanden er høy nå, og vi vet ikke hva som lurar i den. Vel er det lenge siden noen har sett en katasliss her i området, men det betyr ikke at de er borte for alltid. Vær rask og fokusert når du er ved sjøen, og hold god avstand til vannet.»

[En katasliss er et krokodillelignende, seksbeint rovdyr som hører hjemme i havene på den sørlige halvkule, men som noen ganger vandrer på land for å jakte kjøtt. Den kan leve både i vann og på

land, og er stor nok til å angripe kalivenere. Spesielt unge er i faresonen, men også voksne i uoppmerksomme øyeblikk eller under avsonding. Kataslissen er ikke tilpasset tyngdekraften på land, så den beveger seg relativt langsomt der i motsetning til når den befinner seg i vann.]

«Jeg skal være rask», svarer Yttel. «Må være fremme i den tynne skogen før Kabeliur og Warinbur møtes midthimmels, men ville treffe deg først. Dine råd er alltid gode, og ditt nærvær gir ekstra energi.»

Han smiler.

Hun svarer ikke, men lukker øynene og plasserer begge hender på brystet hans. Han kjenner dunsten av «samklang», og lukker øynene for å forsterke signalene i knurrhårene. Hun er nær. Han kjenner hennes varme inni seg og ser henne uten å bruke øynene. Det varer bare en kort stund. Han føler seg sterk, vis og klar for oppgaven han har gitt seg selv.

«Treffes vi på Skogsrådet ved neste månedgang?» spør hun.

«Håper det. Jeg beregner å være tilbake til da. Og jeg planlegger å ha noe å vise dem.»

«Så løp nå, Yttel. Vær trygg, oppmerksom og skarp. Stol på øynene dine og du vil nå dine mål. Jeg har tillit til at du klarer å finne viktig kunnskap i tåken av alt det andre.»

Hun trekker til seg hånden som stryker ham.

Han reiser seg, klapper henne lett ved munnviken og går mot døren. Oblox' røde korona er på vei ned bak fjellene når Yttel løper sørover.

Han prøver å ikke tenke på noe mens han løper. Det vil gjøre det lettere å fokusere på de riktige tankene når han kommer frem, i tillegg til at han sparer ørlite energi på å bruke hjernen minst mulig. Siden han ikke har med seg vann, og dermed ikke får drikke før han kommer til bekkene ved foten av fjellene, trenger han all den energien han kan få.

Stien er jevn og behagelig å løpe på. Den består for det meste av flate steiner og hardpakket jord. Her og der har det vært sprekker og hull som er reparert med nedfallsblader fra templumtrærne. De er store og elastiske, og de kan forhindre uforsiktige kalivenere i å sette beina fast i sprekker og skade seg. Det er stort sett tregjetere som vedlikeholder stiene. Ikke at det faller inn under deres formelle kunnskapsområder som tregjetere, men det er naturlig at de forvalter alle deler av treet, også døde blader som blir felt. Kalivenere hjelper hverandre, og alle bidrar til fellesskapet så godt som råd er. Dette er saker det aldri snakkes om, men likevel noe alle kalivenere vet. Det er en del av baseinformasjonen som fordeles gjennom avsonding.

Steinene på stien strekker seg dypt ned i bakken og leder både varme og lys fra en rik ildåre som passerer under Hvitvannssjøen.

Han kjenner varmen godt når han trækker på dem. Det er nesten som om beina lades for hvert steg han tar på de varme steinene. Noen av dem er også svakt illuminerende og lyser opp stien han løper på. De kalles ildsteiner og er kjærkomne lyskilder når den store månen er nede.

Yttel holder god fart. Han har nesten unnagjort halvparten av distansen når han skimter den hvite sjøen i vest. Samtidig er Kabeliur nesten tre dialengder høyere på himmelen enn da han startet på reisen. Det forteller ham at hastigheten han holder er perfekt for å tilbakelegge de anslagsvis 4600 teps* som er kalkulert avstand fra Ymbers landsby til foten av Krystallfjellene.

[*Teps = forkortelse for templumskygge: Måleenhet for lengde. Angir lengden av skyggen til et voksent templumtre ved inngangen til høymåne på den nordlige halvkule. 1 teps \approx 18 meter.]

Den svake vinden han kjente da han avsondet er borte. Luften står helt stille, slik den ofte gjør. Sterk vind inntreffer svært sjelden, og hvis det i det hele tatt skjer, er det aldri et godt tegn. Likevel er det hvite vannet vilt. Høye, skarpe bølger herjer så langt han kan se ut over sjøen. Skum og sjøsprøyt slår over hele den urolige overflaten, og bølger av de truende vannmassene kastes helt inn til bredden. Det er ikke vind som skaper bølgene, så det må være bevegelsene til dyr som lever der nede i dypet. Noen ganger er de mer urolige enn andre, som nå. Vannet er tynt og bærer undervannsstrømmene langt uten å møte motstand som demper dem. Derfor kan enkelte større dyr som svømmer dypt, og langt fra land, skape kraftige bølger når energien treffer land.

Stien med de varme steinene strekker seg et langt stykke langs bredden av den viltre sjøen, og enkelte steder kan han se hvite bølger, noen av dem en halv teps høye, slå inn over land. Ymber hadde rett, vannstanden er høyere enn vanlig, og samtidig er det noe som gjør vannet urolig.

Kan det være en stim med store finnedyr som har forvillet se så nært land? tenker han. Det er uansett ikke trygt å løpe langs vannkanten under slike forhold. Han burde søke en annen vei.

Uten å senke farten skjener han av til venstre for stien og løper gjennom kratt og spredte trær på trygg avstand til sjøen. Underlaget er noe mykere her, og han undrer på om denne lille omveien vil koste for mye energi. Plutselig hører han en serie høye plask fra sjøen til høyre for seg. Han kaster et blikk i den retningen og ser en stor katasliss bryte vannskorpen med et sprell før den vrir seg rundt i luften og lander i et inferno av hvitt skum to teps lenger ute. Hele dyret er oppe i luften. Alle seks beina og den kraftige halen kaster seg rundt mens den svever over bølgene et kort øyeblikk. I nebbet, låst mellom to tette rader av sylskarpe tenner, har den et vakkert, rødstripet finnedyr. Han ser panikken i dyrets øyne mens det spreller og kjemper for livet etter beste evne. Det er sjanseløst mot det brutale bittet til kataslissen. Når nebbet låses rundt et byttedyr, er kampen over. Den slipper aldri, med mindre den selv blir drept eller skadet i kampens hete. Elleve teps lenger ute gjentar scenen seg. Denne kataslissen går enda høyere, og Yttel kan høre det døende finnedyrets skrik i sitt indre på samme måte som han hadde hørt Ymbers ord tidligere. Dyrenes dødsangst og fortvilelse lammer ham nesten og gjør det vanskelig å løpe effektivt. Han synes han ser blodsprut fra finnedyret før kataslissen drar den ned i dypet igjen. Sorg skjærer gjennom ham.

Han har stor sympati for disse dyrene. De har alltid vært sett på som gode, og sangen i trærne forteller at de ved flere anledninger har forsøkt å hjelpe kalivenere som har holdt på å drukne. Finnedyrene er flate, vertikalt svømmende dyr som beveger seg rundt i havet ved hjelp av finner. De fleste har fire eller seks på hver side av kroppen. Foran har de en liten, smal munn og et stort øye på hver side av den mønstrete kroppen. Fargene varierer ut fra alder, trivsel og levevilkår.

Nå vet han i det minste hva som gjør sjøen så urolig. En flokk med kataslisser har beveget seg nordover og truffet på en forbipasserende stim av finnedyr. Det foregår en massakre der ute nå. En pågående tragedie som kan utarte til noe verre.

Yttel har aldri sett en katasliss i levende live før. Dyret er mindre enn han hadde forestilt seg, men ikke mindre skremmende. På avstand ser det nesten ut som et stort insekt. Grått og fargeløst, bortsett fra det lange, mørke nebbet og den mørke, taggete halen. Selv om disse drapsmaskinene er øverst på næringskjeden i havet, kan de også gjøre stor skade på land.

Lederne i alle stammelandsbyer og kretser må varsles. Hvis kataslissene forlater sjøen og begynner å vandre i skogene, vil det få katastrofale følger for alle kalivenere i området. Ingen vil være trygge. Avsonding vil kreve vakthold og de unge må leke inne.

Yttel vurderer det slik at kataslissene har nok av mat i sjøen for øyeblikket, og at sjansen for at de vil bevege seg på land med det første derfor er relativt liten. Sult er drivkraften, og nå vil de være mette lenge. Derfor vil han først løpe til Krystallfjellene og utføre oppgavene sine der, for så å varsle kalivenerstammene om trusselen fra sjøen når kan kommer til Skogsrådet ved neste Oblox-nedgang.

Sjøsprøyten fra landingen til den første kataslissen nådde et stort område langt inne på land. Det hvite vannet traff Yttel på høyre side av kroppen og i ansiktet. På pelsen prellet det av uten at han merket det, men de iskalde, alkaliske dråpene som traff ham på de hårløse delene av ansiktet var ubehagelige. Sjokkbølger av brennende smerte spredte seg fra snutespissen og opp mot øynene. Det høye kalk- og saltinnholdet kombinert med den lave temperaturen i vannet gir en lammende følelse på de sensitive områdene rundt snuten.

Yttel setter seg i bevegelse igjen. Han løper skrått innover i skogen. Trærne står tettere der, noe som tvinger ham til å redusere farten, men trangen til å komme seg bort fra vannet er sterk. Han får ta igjen det tapte senere.

Han stopper når han oppdager en klynge legende urter ved en stor ildstein like ved. Han plukker noen av bladene, presser dem hardt sammen med fingrene til noen dråper av plantesaft renner ut. Disse smører han forsiktig rundt snuten samtidig som han renser knurrhårene med den. God som ny. Smerten forsvinner med det samme. Han løper videre og reflekterer over at han hverken har lært om eller erfart denne plantens egenskaper før. Likevel visste han akkurat hva han skulle gjøre.

Copyright 2023 Jan Erik Bergfjord